۱۶ آبان

هدف و مسیر ما رو به جلو

ایمان داشتن به فرآیند به این معنی است که باور داشته باشیم در مسیر درست قرار داریم، حتی اگر جایی نباشیم که خود فکرش را می‌کردیم.

پاک زیستن، فصل ۱ ، "از نومیدی به اشتیاق"

ما احتمالاً در اولین روز از جلسه NA، پیش‌بینی کردیم که زندگی ما بدون مواد مخدر به چه شکل خواهد بود، اما چه اتفاق می‌افتد اگر رویای ما به حقیقت نپیوندد؟ نا امیدی ما را به تلاش وا می‌دارد تا کار جدیدی انجام دهیم، اما چه کاری؟ حال، ما درباره چگونگی زندگی خود دارای حق انتخابی هستیم که قبلاً نداشتیم، اما چطور تشخیص دهیم راه "درست" کدام است و آیا ما در مسیر واقعی هدف‌های خود پیش می‌رویم؟ اگر به آینده، باور و ایمانی نداریم ،چطور باید به آن دست پیدا کنیم؟

هر سؤالی که درباره یافتن هدف واقعی خود در زندگی داریم، مانند همان فال‌هایی که برای آگاهی از آینده در زمان نشئگی می‌گرفتیم و برای‌مان کار نمی‌کرد، در زمان پاکی هم کار نخواهد کرد. خوشبختانه با پاک ماندن ما، چیزهای بیشتری آشکار می‌شود. در طی قدم‌ها، ما ارزش‌ها و اعتقادات خود را کشف می‌کنیم. برای خیلی از ما، این بدان معنی است که امکان دارد هدف ما از اساس تغییر کند و یا بالاخره هدفی را پیدا می‌کنیم. بهبودی این فرصت را به ما می‌دهد تا اهدافی را که اعتیاد در آنها تداخل ایجاد کرده بود را دوباره مرور کنیم، یا از صفر شروع کنیم. امید به ما کمک می‌کند باور کنیم که راه درستی را طی می‌کنیم، و ایمان باعث می‌شود پاهای ما در این مسیر حرکت کنند.

ما هدف (یا با گذشت زمان چندین هدف) را در NA، در شغل، در روابط، در جوامع خود، در قله کوه، در یک سرزمین خارجی، با نشستن در سکوت پیدا می‌کنیم. ما یاد می‌گیریم بیشتر در خدمت دیگران باشیم تا در خدمت نفس خود. ما خویشتن‌پذیری را تمرین می‌کنیم و الگویی می‌شویم برای تازه‌واردانی که فکر می‌کنند هیچ وقت نمی‌توانند خودشان را بپذیرند. همچنین بسیاری از ما به خدایی ایمان داریم - و یا دوباره ایمان می‌آوریم و یا باور خود را احیا می‌کنیم - که برای ما نقشه‌ای غیرقابل پیش‌بینی در نظر دارد که ما به شدت باور داریم این نقشه خیلی بهتر از آنی است که خودمان می‌توانستیم بکشیم. دیگران هدف خود را در زندگی با اصول روحانی پیدا می‌کنند یا معتقدند که دنیا به نفع ما می چرخد و ما را خشنود می‌سازد. باور به یافتن هدف و زندگی در راستای آن نیازمند تمرین است. بهبودی در NA ابزارهایی را در اختیار ما قرار می‌دهد تا ناراحتی خود را با آزمون و خطا مدیریت کنیم که بدون روشن‌بینی و تمایل فراوان در طول سفر، غیرممکن است.

من نمی‌توانم آینده را پیش‌بینی کنم، اما معتقدم که آینده‌ای دارم.
من به سمتی حرکت می‌کنم و صبر می‌کنم تا ببینم مسیر به کجا ختم می‌شود. فهمیدن آن، ارزش زنده ماندن را دارد.